

Nummer 19 Winter 2009

DIRECTE ACTIE!

Blad van de Anarchistische Groep Amsterdam & Vrije Bond

Flyeren tegen de deportatiemachine!

Geen mens is illegaal

www.agamsterdam.wordpress.com

Verschijnt wanneer het uitkomt!

Redactioneel!

Er is al veel over gezegd, maar er kan nog wel wat meer over gezegd worden: de kredietcrisis. Wij juichen het natuurlijk van harte toe dat een zooi bankiers eindelijk eens wat minder lof krijgt. Er valt namelijk een aantal kanttekeningen te plaatsen bij de juichstemming van gematigd links (wat overigens een belachelijke term is).

Al meerdere malen heb ik in een van de ochtendblaadjes, die gratis verstrekt worden aan loonslaven opdat deze hun consementengedrag kunnen aanpassen aan de tijdgeest, dat de slechte vorm van kapitalisme nu echt wel voorbij is. Eindelijk zal in de toekomst en nu al meer invloed in financiele markten zijn van de verschillende staten. Paal en perk zal er gesteld worden aan het "graaigedrag".
Degenen die paal en perk moeten gaan stellen zijn natuurlijk wel dezelfde mensen die we dagelijks in de kranten en andere media het machtsspel zien spelen. Dezelfde kliek gaat alles voor u oplossen, vertrouw ze maar met de miljarden euro's. De overname van banken door de staat creëert een nog veel gevaarlijker situatie dan de stuatie zoals die was. Waar eerst overheden alles in het werk stelden om het finciele instellingen naar de zin te maken omdat dat in het voordeel is voor "de economie", zullen nu overheden alles in het werk stellen om het financiele instellingen naar de zin te maken omdat dat in het voordeel is voor "de economie" en omdat de staatschuld anders enorm oploopt. Ik zie nu al visioenen van de toekomst waarin politici zullen zeggen dat ze toch echt hun best hebben gedaan voor het verkiezingsprogramma, "maar we hebben nou eenmaal te maken met een financiële realiteit dus bla bla bla." Daar verandert dus niks.
Bij de banken verandert er ook niks daar er nog steeds een belachelijk hoog rendement moet worden gehaald om de "goeie deals" die met ze zijn gesloten op te hoesten. Hoewel men nu wel weet dat het Nederlandse volk te gezapig is om totaal ondemocratisch geschuif met miljarden te voorkomen. Dat is een verandering. En in de "peilingen" verandert er weer een en ander, (kots). Nu gaan we de fase in waarin opeens een heleboel mensen gaan zeuren dat ze hun baan kwijt zijn, erg lullig, maar arbeiders die voor hun redding bedelen bij de staat daar hebben we helemaal niks aan. De oorzaak van de crisis is niet het "wangedrag" van financiële en politieke leiders maar de macht die hen in handen wordt gelegd door de massa's vervreemden. De oplossing ligt in het produceren naar behoefte zonder mon-

etair winstbejag, een monetair systeem zonder rente, en het verdwijnen van het privaatbezit en daarmee loonslavernij. Dat dit onmogelijk is zonder een totale breuk met alles wat we gewend zijn zal ik nooit ontkennen, toch wordt dit mij vaak toegeworpen als een soort tegen argument.

Waar in Nederland het protest uitblijft door de "goede economische positie" waar we in verkeren, gebeurt er in andere landen vrij veel, dat kun je allemaal veel beter op internet gaan lezen omdat het teveel is om op te noemen. Erg veel dank voor globalinfo die goed bezig zijn om ervoor te zorgen dat wij het 8-uur journaal niet hoeven te gaan kijken. Waar massaal protest uitblijft zijn er toch een aantal goede directe acties verricht, dat zien we graag. Het is goed als iedereen kan zien dat de superrijken alleen onder zware beveiliging kunnen leven. Misschien opent het ogen.
En natuurlijk bij deze laatste zinnen gaat onze diepste solidaritiet uit naar de rebelerende massa in griekenland die in een permanente staat van oorlog is met alle instituten in deze maatschapij, de poltiek, de smeris, de media en de fascistische knokploegen die het vuile werk van de democratie proberen "op te knappen". Het zijn niet alleen de anarchisten die vooraan staan in de strijd, het zijn de duizenden en duizenden naamlozen: migranten, uitgebuite jonge arbeiders, woedende studenten, mensen die gewoon woedend zijn op het huidige systeem en nu met een vol hart van woede tegen autoriteit en liefde voor vrijheid blijven vechten.

Nou goed, hier weer een niewe editie van de DA!

Check ook is onze website!
www.agamsterdam.wordpress.com

Inhoudsopgave

Flyeren tegen de deportatiemachine!

Onze strijdmakkers van de AAGU hielden eerder dit jaar een flyeractie bij uitzendbureau's in Zeist die zogenaamde detentietoezichthouders werven voor vreemdelingendetentiecentra. In normaal Nederlands zijn dat een soort geprivatiseerde cipiers die zonder enige kennis of kunde de taak krijgen om een aantal cellenblokken in een vreemdelingenbajes in het gareel te houden, de celdeuren op slot te houden bij brand etc. In de praktijk blijkt deze functie vooral seksistische racisten met twijfelachtige verstandelijke vermogens en erg losse handjes aan te trekken die de alom heersende Wilderiaanse xenofobie graag zelf in de praktijk willen brengen.

De gevangenen worden voor weken in een isoleercel gegooid om de geringste vorm van niet-medewerking met de vernederende mensonterende gang van zaken in de bajessen. (Redactionele disclaimer: het gebruik van het woord "mensonterend" in de voorgaande zin impliceert nadrukkelijk niet dat een dergelijke behandeling voor dieren wel aanvaardbaar zou zijn; de AGA vindt dat ook dieren/planten in vrijheid moeten kunnen leven en distantieert zich van iedere vorm van speciesisme.) Na de vorige flyeractie in Zeist heeft uitzendbureau Tence de (openlijke) werving van detentietoezichthouders beëindigd. De flyeractie werd door AAGU en AGA op 5 september herhaald bij Adecco en Randstad in Utrecht en Amsterdam, omdat zij nog steeds actief zieltjes werven voor (G4S)een leven als securiknor. En wat kun je beter doen op een regenachtige vrijdagmiddag dan de werving van cipiers voor de vreemdelingenbajessen proberen te frustreren! Natuurlijk wisten we van tevoren niet dat het nogal suf weer zou worden voor een fijne middag agitprop tegen de deportatiemachine, maar toch was er een aardige groep van zo'n 15 mensen op komen dagen op de geheime verzamelplaats. Sommigen hadden hun vriend(innet)jes op het laatste moment meegesleurd naar de actie (that's the spirit!) en die moesten dus eerst even worden bijgepraat over het actiedoel. Er werd ook nog even contact gelegd met de arrestantengroep, want je weet immers maar nooit wat je te wachten staat wanneer je in politiestaatje Amsterdam tegen de rechtse wind in gaat lopen. Dat zou snel blijken...

Het eerste actiedoel was Adecco op het Koningsplein, waar we ons met spandoek "Geen mens is illegaal", enkele zwart-rode vlaggen en bord "Stop uitsluiting, stop opsluiting, stop uitzetting" voor de deur installeerden.

De flyeractie richtte zich vooral op het informeren van voorbijgangers, maar ook enkele dappere intercedenten durfden gelukkig - Oilily-sjaaltje om tegen het gure weer - de regen in te stappen om een flyer in ontvangst te nemen. Het publiek reageerde positief, al gaven sommigen hun flyer beleefd

terug omdat ze geen Nederlands lazen (aandachtspuntje voor de volgende keer...) Na een goed kwartier flyeren en het declameren van de flyertekst door de megafoon ging het circus door naar Randstad op het Rokin. Daar stond helaas een overijverige bromsnor van de reinigingspolitie net met zijn collega een peukje te roken. Bij het uitdelen van de eerste flyers begonnen zij meteen in het wilde weg te vorderen daarmee op te houden op grond van de APV. Die moeten ze dan nog maar eens doorlezen, maar daar staat echt alleen een verbod voor commercieel flyeren in. Zoals helaas gebruikelijk is waren ook deze smerissen niet voor rede vatbaar en werd één van de actievoerders met geweld in de hoek geparkeerd door deze reinigingssmeris die om versterking vroeg door de porto en intussen mensen met fotocamera's bedreigde met inbeslagname van de camera's. De actie is daarop beëindigd om verdere arrestaties te voorkomen.

De arrestant, Joke Kaviaar, is na 24 uur op het hoofdbureau vrijgelaten en heeft als aanklacht wederspannigheid bij arrestatie gekregen. Zo zie je maar weer dat de smeris altijd wel iets kan bedenken als ze je een oor aan willen naaien. Joke heeft over dit schandalige politieoptreden een open brief aan Job Cohen geschreven die te lezen is op Indymedia en haar eigen website. De flyeractie zal zeker worden herhaald als Adecco en Randstad doorgaan met het faciliteren van de opsluiting van vreemdelingen!

Vrijheid voor Freddy en Marcelo

Chileense anarchisten in Argentijnse bajes voor vermeende betrokkenheid bij bankoverval. Op 18 oktober 2007 werd de Security bank in Santiago onteigend, waarbij, tijdens een achtervolging, een motoragent gedood werd. Na een groot politieonderzoek werd een persoon opgepakt die bekend heeft en enkele anderen erbij lapte.

Daarop begon het media offensief en het politionele circus tegen de veronderstelde overvallers: Marcelo Villaroel, Freddy Fuentecilla, Juan Aliste en Carlos Gutiérrez. Alle vier doken onder. Enkele maanden later werden drie andere mensen opgepakt. Eén daarvan is de kameraad Axel Osorio. De drie worden ervan verdacht betrokken te zijn in een steunnetwerk dat wapens zou opsturen naar één van de voortvluchtigen. Ze zitten momenteel opgesloten in de gevangenis Santiago 1.

Op 15 maart 2008 werden Marcelo en Freddy gearresteerd samen met David Cid (die ervan wordt verdacht hen geholpen te hebben bij hun vlucht) in San Martín de los Andes in het zuiden van Argentinië. De Argentijnse onderzoeksrechter beschuldigt hen van illegaal wapenbezit, het dragen van vervalste documenten en bedreiging van een bewakingsagent van een nachtclub. Marcelo en Freddy waren vroeger militanten van de Mapu Lautaro (een marxistisch-leninistisch geörienteerde stadsguerrillagroepering) en de MIR (de castristische Revolutionaire Linkse Beweging) die streden tegen de dictatuur van Pinochet en de strijd bleven voortzetten toen het regime democratisch werd. Zij hebben in het midden van de jaren negentig afstand gedaan van hun communistische verleden en hebben zich tot het anarchisme bekend. Marcelo was een bekend lid van Kamina Libre, een anarchistische zelforganisatie van gevangenen. Marcelo kwam 28 december 2003 vrij na ruim 11 jaar gevangen te hebben gezeten. Marcelo en Freddy zitten momenteel opgesloten in de gevangenis van Zapala (Patagonië) en wachten een vonnis af in de asielprocedure die ze in Argentinië aanhangig hebben gemaakt. De derde arrestant, David, werd op 29 april 2008 uitgeleverd aan Chili. Het Chileense gerecht wil hem vervolgen voor het verlenen van hulp aan de kameraden.

Kameraden in Chili ijveren voor de vrijlating van alle arrestanten in deze zaak. Zij betogen dat de arrestanten niets te maken hebben met de overval en dat justitie de overval en de schietpartij in de schoenen probeert te schuiven van een groep anarchistische kameraden die al decennia actief zijn en hun verzet tegen het heersende systeem niet opgeven.

Geen affiche is illegaal!

AGA heeft een poster gedrukt "Geen mens is illegaal!" Deze poster was op de bekende plekken op te halen en is blijkens onderstaande e-mail goed verspreid in Amsterdam. Waarvoor dank aan wie het toekomt. Zelden krijgen wij per e-mail reactie op onze posters, maar deze wilden we onze lezers niet onthouden.

Toon Scheel (nomen est omen) van Bizon Buitenreclame meent te hebben gezien dat onze posters op zijn frames en zuilen zijn geplakt. Nu is Bizon ooit zelf ooit begonnen als wildplakbedrijfje. Het bedrijf heeft inmiddels een pact met de autoriteiten gesloten en zich ontwikkeld tot een soort interieurverzorger voor de publieke ruimte. In ruil voor het alleenrecht op het beplakken van elektriciteitskastjes, zuilen en andere interessante objecten voor wildplakkers houdt Bizon het straatbeeld "netjes" door ons met een niet aflatende stroom commerciële rommel te zieken. Daarnaast heeft Bizon de gewoonte nog niet afgeleerd om wildplakzuilen en andere plekken in te pikken onder het mom van "guerrillamarketing". Ook worden wildplakzuilen soms simpelweg voorzien van gele stickers "Bizon Buitenreclame - Verboden aan te plakken" etc. (Daar hebben we foto's van.) Meneer Scheel mag dus wel eens een beetje dimmen en zijn eigen roots respecteren. Hij is immers ook gewoon een wildplakboef, een piraat die de publieke ruimte wil kapen. Maar wel eentje die zijn ziel aan de duivel heeft verkocht. Boeven onder elkaar mogen wel een beetje respect tonen voor elkaars werkzaamheden, vinden wij van het sociaal-anarchistische boevengilde.

[AGA] Illegaal Plakken !!!
Lundi 22 Septembre 2008 14h02mn 00s
De:"Toon Scheel" <toon@bizonbuitenreclame.nl>
À:"'aga@squat.net'" <aga@squat.net>

Beste,

Wij hebben geconstateerd dat jullie door de hele stad op onze frames, en Zuilen, een poster Geen Mens is Illegaal hebben geplakt.

Dit is Verboden. Dit staat ook duidelijk op alle frames & Zuilen vermeld.

Dit is ook al de tweede keer dat dit gebeurt, ondanks een eerder verzoek daar onmiddellijk mee op te houden !

Dit is dan ook de laatste waarschuwing. We hebben foto's van de het gebeuren en dit geregistreerd.

Mochten jullie gebruik willen maken van ons uitgebreide netwerk, kan je altijd contact opnemen met Bizon Mediagroep.

Met vriendelijke groet,

Toon Scheel

Bizon Buitenreclame

Giftige daden

Er was dit voorjaar nogal wat heisa over een postertje waarop Beatrix, koningin der Nederlanden bij de gratie Gods etc. etc. etc., was afgebeeld terwijl zij aan een touw bungelde en de tekst "Dood aan de koningin". Nu is het natuurlijk helemaal niet anarchistisch om de koningin te willen executeren - ze is immers ook maar een mens dat geboren is in een verkeerd lichaam - maar de gedachte op zich is nog niet eens zo gek.

Als bijvoorbeeld de internationale rechtsorde geen schijnvertoning zou zijn, zouden de oorlogsmisdadigers die ons land regeren best wel eens langs gerechtelijke weg aan hun einde kunnen komen. En het internationaal strafhof heeft natuurlijk geen boodschap aan een constitutionele curiositeit als de ministeriële verantwoordelijkheid, dus zal Bea de dans niet ontspringen.

Nederland heeft onder regering van Beatrix namelijk aan verschillende oorlogmisdaden zijn steun gegeven. In november 2004 richtte het leger van bondgenoot VS officieel met politieke en naar later ook bleek met stiekeme militaire steun van vazalstaat Nederland een massamoord aan in Fallujah. Vrouwen en kinderen werd opgedragen de stad te verlaten en vervolgens werd de stad inclusief vele bewoners met de grond gelijkgemaakt door troepen die moordend, brandstichtend en verkrachtend door de stad trokken. Veteranen verklaarden later dat de verboden chemische wapens witte fosfor en napalm werden ingezet tegen burgers. Een overduidelijke geplande oorlogsmisdaad volgens internationaal recht is de vernietiging van het ziekenhuis. Dit werd gedaan onder het voorwendsel dat het ziekenhuis propanda zou verspreiden in de vorm van slachtofferaantallen en dat het daarmee een legitiem militair doel zou zijn geworden.

Een andere onbetwistbare oorlogsmisdaad betreft het bombarderen door de geallieerden van de Servische radio- en televisieomroep, omdat de wereld natuurlijk alleen de NAVO-propaganda van CNN mocht ontvangen. Dit kostte 16 burgers het leven wederom onder het mom van een legitieme aanval op een onderdeel van de vijandelijke propagandamachine. Deze missie werd uitgevoerd met militaire ondersteuning in de vorm van verkenning en bevoorrading.

Deze beide oorlogsmisdaden werden gepland en uitgevoerd met medeweten of in ieder geval met goedkeuring en ondersteuning van Hare Majesteits regering. Hieraan kunnen we ondermeer nog toevoegen het bombarderen van de elektriciteitscentrales van Basra en Bagdad en het grootschalig toepassen van clusterbommen op burgerdoelen in Irak en Afganistan. Deze oorlogsmisdaden maken onderdeel uit van agressieoorlogen die onder het internationaal recht als illegaal worden aangeduid. Voor het internationaal strafhof in Den Haag geldt een agressieoorlog op zich niet als een misdaad, maar de concrete oorlogsmisdaden die hiervoor zijn beschreven zouden op zich genoeg feitenmateriaal moeten bieden om de verantwoordelijken te berechten.

Dat dit niet gebeurt, geeft aan dat Robert Jackson, aanklager voor het tribunaal van Nürnberg in 1946, niet zijn zin heeft gekregen dat de toen opgestelde maatstaven voor de berechting van oorlogsmisdadigers universeel zouden worden toegepast en indien nodig ook op de VS en de geallieerden. In zijn woorden: "To pass these defendants a poisoned chalice is to put it to our own lips as well." Hij betoogde dat in (en vanàf) Nürnberg geen overwinnaarsrechtspraak maar èchte universele humanitaire waarden zouden worden toegepast. Dat de oorlogsmisdadigers van de afgelopen decennia uit het Westen niet worden berecht is dus een postume ontkenning van de rechtvaardigheid van de Nürnbergprocessen. En dat is natuurlijk weer koren op de molen van neonazi's, Holocaustontkenners en andere engerds. De keuze is dus duidelijk: òf de gifbeker voor Bea òf de nazi's achteraf een beetje gelijk geven. Gelukkig is dit voor een anarchist geen dilemma: laten we een eind maken aan de staat, de nazi's èn die zogenaamde internationale rechtsorde.

De oppositie staat op straat

In de nasleep van de zogenaamde affaire Duyvendak werd in de burgerlijke media een debat gevoerd over buitenparlementaire actie en met name over de grenzen van de meest geaccepteerde vorm van actievoeren: burgerlijke ongehoorzaamheid. De socioloog Kees Schuyt heeft naar eigen zeggen de normen voor wetsovertredingen bij burgerlijke ongehoorzaamheid in 1972 uitgevonden en deze gelden volgens hem nog steeds. In Trouw schreef hij op 23 augustus jl.: “De in mijn proefschrift beschreven regels zijn sinds 1972 als normatieve criteria gaan functioneren: de wetsovertreding komt voort uit het geweten, is weloverwogen, men heeft eerst andere wettelijke middelen gebruikt, de handeling geschiedt openlijk, er moet een symbolische samenhang bestaan tussen daad en de te overtreden wet, men werkt vrijwillig mee aan arrestatie en vervolging, men aanvaardt het risico van straf, de rechten van anderen worden zoveel mogelijk geëerbiedigd. En vooral: de actie is geweldloos.” Hij lijkt hiermee inderdaad de polderconsensus redelijk te verwoorden, want hij oogstte weinig kritiek.

De heersende mening is kennelijk dat een actievoerder zich moet laten arresteren en zijn berechting moet ondergaan om zich in de rechtszaal publiekelijk te kunnen verdedigen voor zijn actie. Tussen de regels van Schuyts artikel door lees ik dat dit in dictaturen die fundamentele burgerrechten schenden natuurlijk niet van een actievoerder kan worden verwacht, omdat de berechting dan waarschijnlijk het einde van de actievoerder zou betekenen. Bovendien kan er in een staat zonder functionerende democratie en vrije pers geen beïnvloeding van het regeringsbeleid worden verwacht van zo’n actie. In dergelijke staten zijn de normen van Schuyt kennelijk niet van toepassing en hoeft het verzet niet aan openbaarheid en geweldloosheid te doen.

Net als de parlementaire politici en andere verdedigers van de heersende machtsstructuren is Schuyt van mening dat het functioneren van de rechtsstaat en de parlementaire democratie in Nederland zo goed is dat zijn criteria van toepassing kunnen worden verklaard. Er zijn echter zoveel voorbeelden van het (structurele) falen van de rechtsstaat in Nederland dat ik aan een opsomming niet eens ga beginnen, te meer omdat onze lezers deze voorbeelden ook wel zullen kennen. Activisten en vreemdelingen worden keer op keer geconfronteerd met vormen van bestuurlijke eigenrichting die door de overheid worden toegepast. Het functioneren van de rechtsstaat kan niet worden afgemeten aan de “objectieve wetenschappelijke” maatstaven van hen die in haar geloven, maar aan de repressie van hen die haar aanvechten en bekritiseren. En waarom zou een activist zich alleen voor de rechtbank kunnen verantwoorden? Een geslaagde actie ontketent vaak een publiek debat, waarin de activist of zijn medestanders zich kunnen mengen. En waarom zou dat niet anoniem kunnen? Dan kan men immers net zo goed tot een moreel oordeel over de actie komen.

Van GroenLinks tot blauwrechts verwerpt het establishment wederrechtelijke buitenparlementaire directe actie en verklaart men fundamentele kritiek op de rechtsstaat a priori ongegrond. De enige echte oppositie staat dus (zoals altijd) op straat!

De Shock Doctrine

In 2007 kwam het nieuwste boek van Naomi Klein uit getiteld: The Shock Doctrine, the rise of disaster capitalism. Haar vorige titel, No Logo, heeft bij veel mensen de ogen geopend of de kritiek verdiept en is wereldwijd een bestseller. Naomi Klein word vaak gezien als een belangrijke ideologe binnen de anti-globaliseringsbeweging. Met gedegen onderzoek en een vlotte schrijfstijl is De Shock Doctrine een zeer nuttig boek voor al diegenen die nog niet doorhebben hoe wereldpolitiek werkt en voor al diegenen die diegenen willen uitleggen "waarom ze altijd overal tegen zijn". Of het de massa zal wakker schudden is nog maar de vraag maar voor de al geÔnteresseerde lezer is dit zeer goed leesvoer.

De titel van het boek verwijst naar grote schokkende gebeurtenissen die bevolkingen zo in shock brengen dat economisch beleid, dat democratisch geen doorgang kan vinden, erdoor gedrukt kan worden. Het is echter ook een metafoor voor de elektrische schokken die in vele kerkers werden/worden toegediend om verzet tegen het "vrije markt kapitalisme" in de kiem te smoren.

Of het de massa zal wakker schudden is nog maar de vraag maar voor de al geÔnteresseerde lezer is dit zeer goed leesvoer.

Het economisch beleid dat in het boek bekritiseerd wordt is de vrije-markt ideologie met als kampioen wijlen professor Milton Friedman. Door Friedmans invloed op de universiteit van Chicago heeft deze ideologie als bijnaam meegekregen: 'de Chicago School doctrine'. Deze doctrine wordt in het boek nadrukkelijk een ideologie genoemd omdat de beleidsprincipes die voortvloeien uit deze ideologie vaak als economisch onvermijdelijk worden gepresenteerd aan de bevolking. In het kort komt de doctrine op het volgende neer: privatiseren van alle sectoren, het openstellen van de markten voor buitenlands kapitaal, een vlaktaks van 15% en drastisch bezuinigen op de sociale voorzieningen. Voornamelijk de privatisering van staatsbedrijven en hoge bezuinigingen op sociale voorzieningen zijn vaak democratisch niet haalbaar. De volgelingen van de Chicago school wachten dan ook vaak rustig af totdat er (economische) crisis losbarst om met hun "onvermijdelijke" oplossingen te komen. Een zeer directe connectie tussen geweld en de vrije markt hervormingsideologie is vaak niet duidelijk. (de dictator zorgt voor orde, waar internationale monetaire organisaties alleen "adviseren" inzake economisch beleid). Landen die in crisissen terecht komen zijn vaak genoodzaakt aan te kloppen bij het IMF en de Wereldbank, twee instituties die bomvol zitten met vrije markt denkers en oud-leerlingen van de universiteit van Chicago. In deze instituten hoeven de vrijemarktideologen geen geweld te gebruiken. De economische shocks zijn voldoende.

Interessant om te noemen is denk ik wel dat de kampioenen van het kapitalisme nu in de kredietcrisis juist interventie toejuichen. Misschien kunnen we concluderen dat waar crisissen in niet G7 landen kansen bieden om te experi-

menteren en te verdienen met een vrijemarktsysteem, dit voor G7 landen niet geldt. Zou de Wereldhandelsorganisatie de kapitaalinjecties van de VS en EU-landen anders beoordelen dan wanneer een land als, zeg Nigeria of IndonesiÎ, hun markten zouden willen beschermen? Wat is "valse concurrentie"...? Maar goed terug naar het boek.

De factor politiek heeft natuurlijk een grote invloed op crisissen en de Chicago Schooldoctrine kan niet los gezien worden van de strijd tussen de kapitalistische wereld en het (voorheen) reÎel bestaand socialisme. Een deel van die strijd uitte zich door jonge intellectuelen uit ontwikkelingslanden met beurzen naar westerse universiteiten te trekken en ze daar vrije markt principes bij te brengen. In het boek worden hiervan een aantal voorbeelden genoemd. Op zich valt educatie onder de ideologische niet-gewelddadige strijd. De rol die door afgestudeerden van de universiteit van Chicago is gespeeld is echter dusdanig dat het het melden waard is,,er kan van crimineel gedrag gesproken worden. Als er geen crisis is kan je er altijd nog ÈÈn maken.

Naomi Klein toont echter in haar boek met meerdere voorbeelden aan dat het algemeen geloofde fabeltje dat vrije markten en democratie hand in hand gaan een farce is.

Nadat Allende in Chili aan de macht was gekomen maakten veel welgestelden zich zorgen over de socialistische weg die het land was ingeslagen. Augusto Pinochet creÎerde een shock die het mogelijk maakte zeer extreme economische hervormingen door te voeren. De coup van Pinochet werd gevolgd door een vrije markt beleid dat met keiharde repressie werd ingevoerd. Een groot deel van de ministers en staatssecretarissen onder Pinochet had onderwijs genoten aan de University of Chicago onder Milton Friedman. Tijdens het schrikbewind van Pinochet werden de ideeÎn van Friedman met geweld geÔmplementeerd. De ministers en staatssecretarissen kregen als bijnaam 'de Chicago boys'.

Als er in de geschiedenis wordt teruggekeken, worden stelselmatige schendingen van de mensenrechten vaak als incidenten afgedaan en als excessen gezien van een politieke dictatuur. Politieke misdaden staan echter niet los van economisch beleid, omdat juist diegenen die het meest waarschijnlijk in opstand zullen komen tegen economisch beleid het slachtoffer zijn van geweld door de staat. Angst wordt gezaaid en acceptatie gecreÎerd. Als de meest toegewijde tegenstanders van het corporatistisch economische model systematisch worden uitgeroeid, hetzij in ArgentiniÎ in de jaren '70, hetzij tegenwoordig in Irak, wordt de onderdrukking uitgelegd als deel van de vuile oorlog tegen communisme of terrorisme en bijna nooit als de strijd ten behoeve van kapitalisme. Naomi Klein toont echter in haar boek met meerdere voorbeelden aan dat het algemeen geloofde fabeltje dat vrije markten en democratie hand in hand gaan een farce is. Het corporatisme, zoals zij het noemt, is consequent ingevoerd met dwang.

De eisen die multinationals/het grote bedrijfsleven stellen aan regeringen worden via IMF, WTO en Wereldbank gemeengoed, de grenzen tussen de hoge overheid en het grote bedrijfsleven worden steeds vager. Dit is volgens Naomi Klein niet aan te duiden met liberalisme, conservatisme of kapitalisme maar is het best aan te duiden als corporatisme. De politieke klasse en de top van het bedrijfsleven beÔnvloeden elkaar zeer sterk via lobbygroepen, denktanks en commissariaten. De winsten liegen er niet om. Waar oorlog vroeger een manier was om markten te veroveren is oorlog nu een winstgevende business an sich geworden. Bedrijven als Bechtel en Lockheed-Martin, die grote invloed hebben op beleid, lopen met astronomische winsten weg. De war on terror is niet alleen een oorlog, het is een winstgevende onderneming. Het voedt een web van binnenlandse veiligheidsondernemingen. De war on terror en het beleid eromheen is een mooi voorbeeld van gebruikmaking van publieke desoriÎntatie.

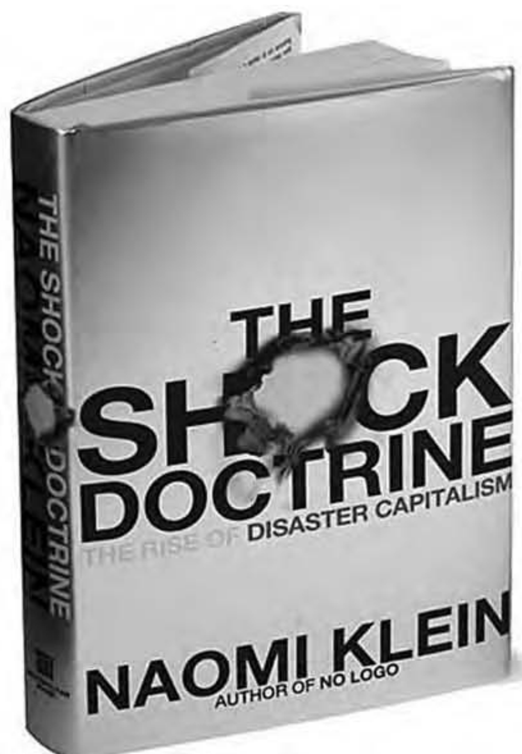
In haar boek legt Naomi Klein op een zeer begrijpelijke wijze uit hoe China kapitalistisch is geworden. Ook geeft ze haar visie op de omwenteling die in Oost Europaplaatsvonden hoe democratische verlangens misbruikt werden om de vrije markt in te voeren. Ook beschrijft ze de democratische omwenteling van Zuid-Afrika, waar de bevolking jarenlang tegen het apartheidsregime heeft gestreden. Nadat de democratie op straat werd afgedwongen werd achter de schermen economisch beleid afgesproken dat zogenaamd technisch noodzakelijk was. Later zou blijken dat hierdoor een "geketende democratie" was ontstaan. De blanke politieke elite werd de economische elite.

Nationale wetgeving is vaak niet mogelijk door internationale verdragen. Kun je wel spreken van een vrije markt?

Een ander voorbeeld van geketende democratie is hoe vlak voor de overdracht van de politieke macht aan een gekozen regering in Chili de grondwet werd veranderd. De Chicago boys manipuleerden de grondwet en het juridisch systeem dusdanig dat de vrije markt wetten vrijwel niet konden worden teruggedraaid. Een vraag die naar aanleiding van voorgaande voorbeelden meer actueel is: waarom is er meteen een nieuwe grondwet in Irak doorgevoerd? Wellicht omdat tijdens de shock beleid kon worden ingevoerd dat anders nooit geaccepteerd zou worden. Hetzelfde principe geldt voor deelnemers aan het IMF, Wereldbank en WTO. De geketende democratie die in het boek wordt beschreven in een situatie in het klein hoe de Wereldbank, IMF en WTO de wereld in een houdgreep houden. Nationale wetgeving is vaak niet mogelijk door internationale verdragen. Kun je wel spreken van een vrije markt?

De Shock Doctrine is een zeer goed uitgezocht boek dat met veel bronnen onderbouwd is. De manier waarop historische gebeurtenissen aan het licht worden gebracht geeft een fris beeld. Waar men vaak verkeerde of incomplete ideeÎn heeft over genoemde ontwikkelingen word veel verduidelijkt. Op de analyse is volgens mij weinig aan te merken. Het enige waar ik van mening verschil met Naomi Klein is haar zicht op een alternatief. Klein stelt tegenover het corporatisme een staatssocialisme. Waar Friedman in haar boek wordt weggezet als een soort duivel, wordt het Keynesiaanse model van een geleide economie als goed alternatief voorgesteld. In het laatste hoofdstuk, "de schok raakt uitgewerkt", beschrijft ze de situatie van Zuid-Amerika na de Argentijnse economische crisis van 2001. Een groot aantal "linkse" regeringen is volgens Klein bezig met eerlijke democratisering van die landen. Vele arbeidersbestuurde bedrijven zijn ontstaan na die tijd en ook de landlozenbeweging in BrazilÎ wordt als succesverhaal gebracht. Ik denk echter dat deze initiatieven vanuit de bevolking bestaan en ontstaan zijn ondanks de regeringen. Ook het Scandinavisch model wordt als een voorbeeld van goed bestuur voorgesteld.

Groot probleem in mijn ogen is dat er in de politieke sociaal democratie nog steeds sprake is van economische ongelijkheid en loonslavernij; kortom een ongelijke verdeling van macht. Waar de vakbonden bij economische teruggang bereid zijn tot loonmatiging dwingen de aandeel-

houders van de bedrijven telkens weer tot verdergaande kapitalistische hervorming. Uit angst voor kapitaalvlucht handelt elke Keynesiaanse sociaal democratie nog steeds in het belang van de grote multinationals. Het "socialisme" in de moderne sociaal democratie is niet langer progressief maar behoudend. Het enige voordeel van de "sociaal democratie" namelijk betaalbare voorzieningen zouden ook door vrije verenigingen bewerkstelligd kunnen worden. Als het surplus niet langer aan de elite toekomt maar in z'n totaliteit aan degene die er de arbeid voor verricht heeft, is de staat als dwangmatig verdeler niet langer nodig. Het zou een ieder zijn/haar keus zijn mee te werken aan een zorgstelsel.

Uit verdedigingsreflex tegenover de vrije markt doctrine springt Klein te snel naar de conclusie dat een sterke staat nodig is. Ze

Uit verdedigingsreflex tegenover de vrije markt doctrine springt Klein te snel naar de conclusie dat een sterke staat nodig is.

benoemd de privatisering van de veiligheidsmarkt als uitholling van de staatsmacht onwenselijk, terwijl de repressieve macht in mijn ogen even hoog blijft. Het maakt niet uit of je door Blackwater overhoop geschoten wordt of door een soldaat. Slechts de democratische controle wordt verminderd (alsof die er is). De repressieve macht zou ook als de binnenlandse veiligheidsmarkt niet geprivatiseerd werd hoog blijven. Beide situaties zijn onwenselijk.

De Shock Doctrine is een goede analyse van de huidige politieke en economische situatie, het gebrachte alternatief is ontoereikend. Maar ja, wanneer zijn wij het nou met iets eens.

Voorlopige vrijlating Vaggelis Botzatzis

Op donderdag 9 oktober is de anarchist Vaggelis Botzatzis, die in Griekenland in de gevangenis zat sinds 26 november 2007, in voorlopige vrijheid gesteld. Zijn verzoek hiervoor is om onduidelijke redenen toegekend.

Vaggelis zat vast op verdenking van het plegen van een aanslag tegen twee auto's van het Griekse nationale electriciteitsbedrijf en tegen een Frans autodealer, dit laatste in solidariteit met de revolte in de Franse buitenwijken. Met hem worden drie anderen verdacht van het plegen van deze aanslagen, maar zijn wisten tot nu toe uit de klauwen van justitie te blijven. Ze worden wel nog steeds gezocht. Vermoed wordt dat ze allen zullen worden berecht onder de anti-terrorisme wetgeving.
De zitting wordt verwacht in februari 2009.

Ons streven naar de vrijheid kan door geen tralie worden gehinderd!

Why are we against prisons, all prisons?

We say simple things, because we are simple spirits. The thoughts, the desires, the dreams we try to express, belong to humanity since the dawn of its very appearing. An endless row of legislators, politicians, experts, intellectuals and other supporters of authorized ideas managed to cunningly complicate the questions, in order to make men and women feel stupid and inferior, people who always referred to the only book where one can find some answers: the one of lived experience.

They tell us, prison would be the necessary place needed in order to punish the ones, who infringe society's laws. Now, the very concept of "rule" presupposes that there would be a free agreement upon society's basis, an entirety of norms freely shared by all the ones who compose this society. Is this really the case? Do the goverments really represent the will of the governed ones? Is the poor taking in good faith the fact that the rich feathers his nest through the jobs of the poor? Would the thief keep on stealing, even though he would have inherited a factory from his father or might live of life annuity? In reality, when we take a look on how this society works, we can only decide how we behave towards laws decided for us by others and towards a government which imposed them upon the vast majority of men and women. Therefore, before we ask ourselves if it is right to punish with prison the ones who infringed laws, we should better ask: who really take decisions – and how – about society's rules?

They tell us, prison would protect us from violence. Is it really the case? Then, why are the most horrible acts of violence – we think about wars or famine imposed upon millions of people – perfectly legal? Why is somebody going to prison if he/she kills because of jealousy, but in the case that one bombs an entire population, either he/she makes a career of it or is even going to be described as "hero"? Prison punishes only the violence which either bothers the rich and the State, or it is convenient to present as abominable (for example rapes or some other crimes which are particularly detestable).
However, society's structural violence is daily defended by prison. How many are the companies which daily break the laws? How many the bosses who land in prison? And, in regards to the so-called abominable crimes, don't you see it as indicative that the ones who produce fake money will be punished harder than the ones who rape somebody? But this does not have to appear strange: law has to protect private property, not people's wealth. They tell us,

"Prison punishes only the violence which either bothers the rich and the State"

law is equal for all. However, the people in prison are almost only women and men with a low degree of education, refugees, sons and daughters of workers, most of them because of crimes against the patrimony, i.e. in relation to acts deeply linked to the society in which we are living, to the necessity which moves it, from dawn until sunset: the one to have to find money. Not even mentioning the fact that many prisoners would be already outside (or would gain access to the so-called alternative punishments) in the case they would have just the necessary

money in order to pay a decent lawyer.

They tell us, prison helps in reedeming oneself or reintegrate within society. But the majority of prisoners is composed by recidivists, since as soon as they will be on the outside again, they will find the same conditions – if not worse – left before being send down. Moreover, if there is a way to prevent one in reflecting on his/her own acts, that is exactly to submit the latters to an accountability worthy of a wild animal: x crimes, x years. Independently from the committed crimes, at the end of his/her punishment ("paying his/her debt") why he/she should not be able to feel in order? In the case that he/she is convinced by his/her actions (for example if he/she is a rebel or a conscious robber), he/she will merely feel hate against a society which, even though it's much more criminal than he/she is, locked him/her down. Why is it considered uplifting to remain separated for years from people like oneself, or not having the possibility to do something exciting, sentenced to let time pass by, educated to repeat for the social assistant or psychologist, used to always subjugate themselves under the superiors? At the end, we ask ourselves: is this society so much more virtuous, a bestower of such higher values and egalitarian relationships that it can suggest one, to integrate within?

"Why is it considered uplifting to remain separated for years from people like oneself, or not having the possibility to do something exciting?"

They tell us that, even if prison is not able to reedem people, at least it is able to scare them. If so, why more and more people become prisoners? Why the tendency towards a criminalization of behavior keeps getting higher?
It is clearly about a big social program: sweep away the poor from the streets, while investing in the big business of detention (how many are the companies which profit from construction contracts, maintenance, furnitures and so on?).
In the United States, beacon of penal society, even though crimes diminish, there are still more prisoners than peasants. Is that really the street we aim to walk along?

We are against prison, because it is born and developed in order to defend the privileges of the rich and the power of the State. We are against prison, because a society based no longer upon money and profit, but on freedom and solidarity, would not need it. We are against prison, because we aim towards a world where rules will be really going to be decided in common. We are against prison, because even the most heinous crime tells us something about ourselves, our fears, our weaknesses, and it brings nothing to keep it hidden behind the walls. We are against prison, because the biggest criminals are the ones, who hold its keys. We are against prison, because nothing good can grow out of coercion and subjugation. We are against prison, because we aim to radically transform this society (therefore infringing its laws), not to peacefully integrate within its cities, its factories, its barracks, its supermarkets. We are against prison, because the noise of the key in the cell's lock represents a daily torture, isolation is an abomination, the end of the visiting hour is suffering, locked-down time an hourglass which kills slowly. We are against prison, because the screw's core always remain a closed one, ready to protect every abuse or violence, dehumanized by the habit to obey and inform. We are against prison, because it took us away too many days, months, years, or simply too many friends, unknown ones and comrades.
We are against prison, because the ones we met there inside are neither better, nor worse than the ones who cross our existence on the outside. (Often, thinking longer about it, better).
We are against prison, because the news of an escape warms up our heart more than the first day of spring. We are against prison, because when we look at the world through the hole in the doorlock, it seems to us as it would be populated only by perfidious or dubious beings.
We are against prison, because the sense of rightness is never to be found within a code.
We are against prison, because a society which needs to lock down and humiliate is already a prison.

Vrijheid voor Thomas Meyer-Falk

Isolatie en voortdurende preventieve detentie in de 21ste eeuw. Thomas Meyer-Falk werd in 1996 gearresteerd voor een bankoverval. Het geld van de bankoverval wilde hij gebruiken om verschillende politieke projecten te financieren. In 1997 werd hij veroordeeld tot 11 jaar en 6 maanden gevangenisstraf en 'Sicherungsverwahrung'. Dit laatste geeft de Duitse justitie de mogelijkheid hem gevangen te houden nadat hij zijn straf heeft uitgezeten. Thomas werd geboren in 1971 en omschrijft zichzelf als een redskin of red & anarchist skinhead (RASH).

Na zijn arrestatie werd hij eerst in isolatie geplaatst in de fameuze gevangenis van Stammheim. Daarna werd hij korte tijd onder een iets lichter regime vastgehouden in Straubing en sinds 1998 zit hij in isolatie in Bruchsal.
Tijdens zijn gevangenschap heeft hij twee nieuwe rechtszaken tegen zich gehad, waarin hij werd veroordeeld voor belediging, intimidatie en bedreiging van de rechters en openbare aanklagers. De zinsnede "een perfect voorbeeld van een fascistoïde rechter" leverde op zichzelf al 7 maanden gevangenisstraf op. Met deze nieuwe veroordelingen moet hij in totaal 15 jaar, 9 maanden en 3 weken in de bajes zitten.

Isolatie en Sicherungsverwahrung
De Duitse justitie heeft haar twee hardste maatregelen op Thomas losgelaten: isolatie en voortdurende preventieve detentie na afloop van zijn straf. In de Federale Republiek Duitsland schrijft wet 89 voor dat een gevangene in isolatie geplaatst kan worden. Dat betekent dat hij kan worden gescheiden van de andere gevangenen als dit essentieel is om de veiligheid en orde te handhaven. Sinds 1996, met een korte pauze in 1998, heeft Thomas in isolatie gezeten. Hij brengt 23 uur per dag op cel door, met slechts een kleine radio en een paar boeken. Zijn brieven worden gelezen en ook tijdens zijn bezoek wordt meegeluisterd. In het artikel "4 Jahre Isolationshaft" (4 Jaar isolatie) legt hij uit waarom hij meent dat isolatie een aanval is op de menselijke waardigheid. In 2003 schreef hij het volgende over zijn ervaring: "Meer dan 7 jaar in isolatie doorbrengen is zeker niet makkelijk, maar mentaal ben ik stabiel en de solidariteit buiten de bajes helpt me hierbij en doet me goed."

In 1933 creëerde de Nationaal-Socialistische overheid een wet die voornamelijk diende in de strijd tegen haar politieke tegenstanders. Deze wet werd Sicherungsverwahrung genoemd. 'Criminelen' wordt hun vrijheid ontzegd, zodat ze in de gevangenis blijven nadat ze hun gehele straf hebben uitgezeten, indien het gerechtshof en een toegewezen expert van mening zijn dat de 'crimineel' nog niet ongevaarlijk is. Vanaf de eerste dag dat hun veroordeling erop zit, worden deze gevangenen, die als niet 'gecorrigeerd door de gevangenis' worden beschouwd, elke twee jaar onderworpen aan een sociaal-psychologisch onderzoek. Ze kunnen ook naar een psychiatrische inrichting of een ontwenningskliniek worden gestuurd als er gedacht wordt dat dit hun 'correctie' ten goede komt. Na de nazidictatuur werd de wet gedeeltelijk afgeschaft, maar vanaf 1970 is deze in enigszins veranderde vorm weer volop in gebruik. Het is bedoeld om mensen ter beschikking van de staat te stellen,

wanneer zij veroordeeld zijn voor misdaden tegen het leven, de integriteit van het menselijk lichaam, persoonlijke vrijheid, seksuele zelfbeschikking of voor verschillende vormen van roof. Behalve tegen Thomas, wordt het ook gebruikt tegen mensen die sinds hun vroege jeugd de strafinrichtingen van de staat in en uit zijn gegaan voor soms kleine delicten, maar die zich voortdurend hebben verzet tegen de omstandigheden van hun detentie. In maart 2006 zaten 375 gevangenen in Sicherunsverwahrung, ten opzichte van 306 in 2003.

Toen in mei 2007 een juridisch expert de parlementaire commissie voor Justitie toesprak over het versterken van de wet, zei deze dat de wet bedoeld was om criminelen onschadelijk te maken. Dit is het soort retoriek dat ook door de nazi-politici werd gebruikt toen de wet werd ontworpen. Tot op de dag van vandaag lijkt er geen enkele kritische evaluatie plaats te vinden over de aard van deze nazi-wet. Tijdens zijn rechtszaak bepleitte Thomas zijn zaak offensief in plaats van zich over te geven en 'spijt' te betuigen. Omdat Thomas trouw bleef aan zijn idealen, heeft de rechter hem veroordeeld tot Sicherungsverwahrung.

De huidige situatie van Thomas´ gevangenschap

Na elf jaar is de isolatie in mei 2007 opgeheven en zijn ook de beperkingen bij het bezoek versoepeld. Enerzijds ontbreekt de scheiding van plexiglas, anderzijds blijft de observatie gehandhaafd tijdens het bezoek en wordt de post nog altijd gecensureerd door een jurist van de bajes. In november 2007 heeft hij 2/3 van zijn straf uitgezeten. Zoals ook in Nederland, mogen in Duitsland gevangenen na 2/3 van de totale straf uitgezeten te hebben, worden vrijgelaten. Momenteel onderzoekt een rechtskamer of hij vrijgelaten kan worden of niet. Thomas blijft sceptisch: "Eigenlijk is er een heel kleine kans dat justitie instemt met mijn vervroegde vrijlating omdat mij preventieve detentie is opgelegd die pas in 2013 begint". Een andere reden voor Thomas om sceptisch te zijn over zijn mogelijkheden is dat hij heeft geweigerd een pact te sluiten met de bajes autoriteiten en het juridisch systeem. In juli van dit jaar schreef hij er het volgende over in een artikel van zijn hand, "Vrijheid voor Meyer-Falk?":

"Geen enkele expert zou een gevangene die bijna 11 jaar in isolatie (...) heeft doorgebracht een grote kans geven een leven vrij van criminaliteit te leiden. Bovendien is het ook een kwestie van principes! Ik ben nog steeds volledig overtuigd van mijn recht op vrijheid – zonder welke consensus van het staatsapparaat dan ook. Wat ik zal doen na mijn vrijlating, is mijn zaak. Het is noch een zaak van een rechtbank noch van de advocaat van een gevangene, of wat ik naderhand zal doen wel of niet in strijd is met de wetten van de staat."

Hij weigert het spel te spelen of zich voor te doen als gecorrigeerde gevangene om zo de bewakers, sociaalwerkers en rechters te doen geloven dat hij een man van het rechte pad geworden is.

"Wil ik werkelijk mijn vrijheid van beweging terugwinnen in ruil voor bereidheid tot morele corruptie, omdat ik me zou moeten onderwerpen aan de subtiele spelletjes van de staat? (...) Op dit punt zeg ik simpelweg Nee! Nee, noch wil ik dit, noch doe ik dit, zelfs als dat inhoudt dat de deur van de gevangenis vanaf dat moment niet meer vrijwillig opengaat (...) . Dit heeft niets te maken met de ´martelaar´ uit te willen hangen, maar ik krijg er gewoon fysieke walging van om mezelf te moeten verloochenen (...). Mijn vrijheid is belangrijk voor me, maar de weg ernaar toe is minstens even belangrijk!´

Thomas Meyer-Falk
JVA Bruchsal
Schönbomstrasse 32
76646 Bruchsal
Duitsland

Golf van repressie tegen Chileense anarchisten

Op zaterdag 15 maart 2008 werden bij een ruzie voor een uitgaansgelegenheid in de Argentijnse plaats San Martín de los Andes, drie Chileense anarchisten opgepakt. Het betrof Marcelo Villaroel Sepúlveda, Freddy Ismael Fuentevilla Saa en David Eduardo Cid Aedo. Ze werden, volgens de politie, opgepakt wegens verboden wapenbezit, openbare dronkenschap en het uiten van bedreigingen. Het drietal gaf valse namen, maar de Argentijnse politie vertrouwde het niet en wisselde gegevens uit met de Chileense politie. De vingerafdrukken en foto's leverden al spoedig hun echte namen op.

De overval en de heksenjacht

Freddy en Marcelo werden sinds kort na 18 oktober 2007 overal in Chili en internationaal gezocht. Zij zouden volgens de politie deel hebben genomen aan een overval op de Security Bank in Santiago de Chili. Tijdens een achtervolging van de daders door een motoragent werd die motoragent getroffen, kwam ten val om vervolgens dood te bloeden op het wegdek. Kort daarna maakte de Chileense politie bekend dat ze een aantal mensen verdacht van deelname aan de overval. Gezocht werden een aantal mensen: Carlos Gutiérrez Quiduleo, Marcelo Andrés Villarroel Sepúlveda y Freddy Fuentevilla Saa, Juan Aliste. Drie van hen zijn ex-politieke gevangenen en hebben meer dan 12 jaar achter de tralies doorgebracht. De politie had begin november 2007 al iemand opgepakt: Victor Hugo Jerez Reyes – door de politie aangeduid met de bijnaam "Danny de Vito". Die zou bij de politie een uitgebreide verklaring hebben afgelegd en daarbij de anderen hebben aangegeven als daders van de bankoverval en van de schietpartij op de motoragent, waar hij al niet meer bij aanwezig zou zijn geweest. Justitie wist via de media (zowel tv als de schrijvende pers) een nationale heksenjacht te ontketenen tegen degenen die door justitie verantwoordelijk werden gehouden voor de overval. In de meeste media verschenen foto's van de vermeende daders met een verzoek tot medewerking bij de opsporing. De huizen van de verdachten werden doorzocht, evenals die van hun directe familieleden en vrienden. Hierbij werd zeer grof opgetreden en familieleden en vrienden in hoge mate geïntimideerd. Enkele familieleden werden zelfs voor enige tijd opgepakt en verhoord en bedreigd. Generaal Bernales (hoofd van het politieonderdeel van de Carabineros, al berucht uit de tijd van de Pinochet-dictatuur, die eind mei 2008 met enkele andere hoge pieten verongelukte met een vliegtuig boven Panama) verklaarde dat "de dood hen op de hielen zit". In feite was dit een vrijbrief voor opsporingsambtenaren om de gezochte personen dood of levend te pakken te krijgen. De bij voorbaat publiekelijk veroordeelden zagen geen andere optie dan onder te duiken.

Het verleden en heden van Freddy en Marcelo

Marcelo is een oude bekende uit het politieke gevangenen circuit in Chili. Als tiener raakte Marcello betrokken bij de marxistische guerrillagroepering MAPU-Lautaro. Begin jaren negentig werd hij opgepakt en belandde in de bajes. Midden jaren negentig nam hij – in de bajes - afstand van zijn Lautaro verleden en begon zich te engageren in de anarchistische beweging. In de bajes richtte hij met gelijkgestemde

medegevangenen (waaronder de uit de castristische guerrilla-organisatie MIR afkomstige Freddy Fuentevilla)de anarchistische gevangenenorganisatie Kamina Libre op. Kamina Libre (KL) roerde zich veel in de tweede helft van de jaren negentig. KL organiseerde meerdere protestacties, werk- en hongerstakingen en berichtten veelvuldig naar buiten toe over de omstandigheden in de bajes. Marcelo kwam 28 december 2003 vrij en continueerde ook buiten de bajes zijn politieke activiteiten. Hij was betrokken bij diverse anarchistische initiatieven, en zong in de punkband D-Linkir. Zo ook Freddy, die actief was in verschillende anarchistische groepen. Met regelmaat waren ze te vinden bij allerlei demonstraties. Ze hebben veel tijd gestoken in het aan de kaak stellen van de dagelijkse grove repressie van politiezijde tegen demonstranten. In Chili vallen met enige regelmaat doden tijdens demonstraties, veroorzaakt door politiegeweld. Ze zetten zich ook veel in voor de ondersteuning van vervolgde Mapuche indianen. De Mapuches – in het zuiden van Chili – ijveren al jaren voor autonomie en zien zich geconfronteerd met arbitraire arrestaties, intimidatie, meerdere demonstranten zijn doodgeschoten tijdens demonstraties en een groot aantal Mapuches zitten gevangen.
Hun activiteiten waren de autoriteiten al lange tijd een doorn in het oog. Ze werden beide regelmatig opgepakt, hinderlijk gevolgd door de politie, hun telefoon werd afgetapt, meermaals werden er onder valse voorwendselen huiszoekingen bij hun doorgevoerd. Ze werden kortweg gestalkt en opgejaagd.

Nog meer arrestanten
Op 26 december werd Axel Osorio, eveneens een ex-Lautarista, opgepakt op beschuldiging van betrokkenheid bij een netwerk van hulpverleners dat de daders van de Securtity-bank overval zou helpen. Ook Axel is een `oude bekende' van de politie en heeft jaren lang gevangen gezeten. Sinds zijn arrestatie wordt hij vastgehouden in een extrabeveiligde bajes. Overigens werden er nog twee mensen opgepakt wegens vermeende hulpverlening aan de voortvluchtige Carlos. Dat zijn: Carlos Sepúlveda en Cristián Godoy. Over hun zaak is niet veel bekend. Behalve dat van Osorio in september 2008 wederom zijn voorarrest verlengd is.

Interview met voortvluchtige Juan
De sinds najaar 2007 voorvluchtige Juan Manuel Aliste Vera werd in het voorjaar van 2008 geïnterviewd door het Chileense dagblad La Nación Domingo. Hij zegt de kroongetuige, aangeduid als `Danny de Vito' niet te kennen, in tegenstelling tot de andere drie voortvluchtige kameraden. Hij gaf aan te zijn gevlucht omdat: "Ik door de pers te volgen op de hoogte was van hetgeen er gebeurd was en dat men op landelijke schaal een toestand van onveiligheid aan het creëren was, die het gevolg zou zijn van een overval op een bank en de daarop volgende dood van een agent van de Carabineros. Geconfronteerd met die omstandigheden, nam ik op grond van eerdere ervaringen, het besluit om niet te gaan tekenen [hij had een wekelijkse meldplicht aangezien hij het voorwaardelijke deel van een veroordeling nog moest afwerken]." In 2003 was er een bank in Ñuñoa overvallen. "Op grond van foto's waarop te zien was dat ik fotoapparatuur [nodig voor een fotografiecursus tijdens zijn studie journalistiek] in ontvangst nam van een vriend, werd er door de politie gesteld dat ik wapentuig in ontvangst nam. Als je beide zaken vergelijkt dan zijn er overeenkomsten. Toen der tijd heb ik ten onrechte acht maanden gevangen gezeten en werd uiteindelijk mijn volslagen onschuld aangetoond en werd ik vrijgesproken van alle verdenkingen die tegen mij geuit waren en door de media breed uitgemeten waren. Niemand heeft me in welke vorm dan ook verontschuldigingen aangeboden nog de schade voor mij en mijn familie vergoed"[...] "Ik zal me nooit melden. Dit complete toneelstuk, heel deze montage geeft al aan dat het volstrekt onmogelijk is dat ik kan rekenen op een eerlijk proces, dat recht doet. [...] Ze proberen af te rekenen met ons subversieve verleden en heden". Voor meer over dit interview zie de Chileense krant La Nación: http://www.lanacion.cl/prontus_noticias_v2/site/artic/20080322/pags/20080322180646.html

Arrestatie van Andrea
Op 19 september kwamen twee Chileense vrouwen naar de gevangenis in Neuquén om Freddy en Marcelo te bezoeken, nadat ze de vorige dag ook al bezoek waren geweest. Beide vrouwen werden gevisiteerd voorafgaand aan het bezoek. Bij Andrea Urzúa Cid

werden enkele antidepressiva tabletten van het merk Clonazepam aangetroffen die in beslag werden genomen. Andrea werd vervolgens gedwongen de achterzijde van een verklaring te ondertekenen waarmee zij zou bevestigen dat ze op de hoogte was van de sanctie van één maand bezoekverbod. Vervolgens lieten ze Andrea uit de gevangenis vertrekken. Twee uur later, als de andere Chileense bezoekster na afsluiting van het bezoek aankomt op haar logeeradres, staat binnen de kortste keren de politie voor de deur. Het hele pand wordt doorzocht en de politie vertrekt weer onverrichter zake. De beide Chileense vrouwen en de Argentijnen die hen onderdak verlenen worden constant geobserveerd door agenten in burger. Via advocaten en een mensenrechtenorganisatie laat Andrea checken of er een arrestatiebevel tegen haar loopt. Dat blijkt niet het geval te zijn. Ze besluit op 21 september dus dan maar terug te keren naar Chili, aangezien ze een maand de bajes niet in mag voor bezoek. Bij de grens wordt ze dan toch ineens door de Argentijnse douane opgepakt. Naar nu blijkt zijn de antidepressiva-pillen ineens veranderd in explosieven van het type trinitrotolueen! De cellen van Freddy en Marcelo worden binnen 24 uur drie maal doorzocht. De politie van beide landen hebben weer een fraai staaltje van montage in elkaar gezet. Zogenaamd zou Andrea kneedbom naar binnen hebben willen smokkelen opdat Freddy en Marcelo een ontsnappingspoging zouden kunnen wagen. Uiteindelijk werd Andrea na een `mislukt' gerechterlijk vooronderzoek op 6 november vrij gelaten

Huidige situatie van Freddy,Marcelo en David
Sinds hun arrestatie in Argentinië zitten Marcelo en Freddy in de isolatie-afdeling van de gevangenis van Neuquén, hoewel ze in Argentinië slechts van een `gewoon' misdrijf – illegaal wapenbezit – beschuldigd worden. David de derde arrestant in Argentinië, werd op 29 april 2008 uitgeleverd aan Chili, waar hij sinds zijn arrestatie werd gezocht wegens ondersteuning van voortvluchtigen. Marcelo en Freddy werden nog niet uitgeleverd omdat ze hun proces wegens verboden wapenbezit moesten afwachten en omdat ze beide bij hun arrestatie hadden aangegeven politiek asiel te willen aanvragen. Hun asielaanvraag is in eerste instantie al afgewezen, maar daar loopt nu nog een hoger beroep tegen.

Proces in Argentinië
Het laatste nieuws van eind september: De afgelopen dagen vond in Zapala (Argentinië) het proces tegen hen plaats. Sympathisanten werden niet toegelaten tot het gerechtsgebouw. De hele omgeving was afgezet door politie (inclusief enorme hoeveelheden speciale eenheden en scherpschutters). Sympathisanten moesten op grote afstand van het gerechtsgebouw achter een afzetting blijven. Uit gesprekken met Miguel Manso, de advocaat van Freddy en Marcelo, is gebleken dat ze veroordeeld zijn tot drie jaar en zes maanden gevangenisstraf wegens verboden wapenbezit. De advocaat verwacht niet dat ze op heel korte termijn uitgeleverd worden aan Chili, aangezien dat meestal alleen gebeurd wanneer er een voorwaardelijk straf is uitgesproken. De verwachting is nu dat ze uitgeleverd zullen worden wanneer ze de helft van hun gevangenisstraf erop hebben zitten (dat is dus na 21 maanden, ze zitten nu al 6½ maand vast), dat zal dus over ruim een jaar zijn.Er hebben al een groot aantal acties in diverse steden (met name in Latijns Amerika) ter ondersteuning van de Securitybank gevangenen plaatsgevonden. Veel actualiteiten mbt tot hun zaak en solidariteitsacties vind je op de website van een steungroep: http://freddymarcelo.entodaspartes.net. Recent werd bekend dat de belangrijkste woordvoerder van de club van vrienden en familieleden van Freddy en Marcelo en co., Pablo Morales Fuhremann, op 24 oktober 2008 werd opgepakt voor het uitzitten van een veroordeling van een zaak die eigenlijk onder de zogenaamde Ley de Indulto [Generaal Pardon] had moeten vervallen. Hij was zeer actief in de campagne ter ondersteuning van de gezochte en vastzittende Chileense kameraden en wist de op zeer gedegen wijze de aandacht van de media te trekken voor deze kwestie. Die is dus nu voorlopig op oneigenlijke gronden `kaltgestellt'.

Wij eisen de vrijheid voor alle kameraden!
Weg met de bajessen,
de staat en zijn trawanten!

Barcelonese antikapitalist berooft banken openlijk

Enric Duran, lange tijd betrokken bij antikapitalistische strijd in Barcelona, heeft openlijk aangekondigd 492.000 euro te hebben geroofd van 39 verschillende banken en is ondergedoken.

Enric verwierf het geld door frauduleuze leningen. Het grootste deel van het geld is gestoken in de financiering van antikapitalistische sociale bewegingen en het betalen van een grootschalige uitgave, hoewel hij een klein deel heeft gehouden om zijn vlucht de bekostigen. De publicatie, Crisi, is een eenmalige krant gedrukt in het Catalaans in een oplage van 200.000 kopieën. De krant eist de bankroven op en bevat een keur aan artikelen die de wortels van de huidige economische crisis blootleggen, bekritiseert banken en het kapitalistische systeem als inherent uitbuitend en betrokken bij veel grootschaligere en sociaal schadelijke vormen van beroving, en bespreekt enkele collectieve alternatieven voor het opbouwen van een nieuwe maatschappij.

De 200.000 kopieën werden op een dag verspreid, 17 september, door Barcelona en Catalonië, en de actie wekte panische en opgewonden verslaggeving op in de kapitalistische media. De laatste richtten zich vooral op Enric als individu (een deel van de pers verwees naar de 32-jarige als een "jongere"), en uitten afwisselend lof voor zijn daad en twijfels aan de authenticiteit, terwijl zij de collectieve kritiek in Crisi (die was geproduceerd door veel meer mensen dan alleen Enric) reduceerde tot een aanval op "de macht van de banken". Niettemin bleek de mediaverslaggeving opwindend nieuws en duizenden mensen zochten de activisten op die Crisi die ochtend uitdeelden om zelf een kopie van de krant te bemachtigen, nadat ze erover hadden gehoord op tv of de radio.

Crisi is ook beschikbaar gemaakt op het internet in het Catalaans, Spaans, Arabisch, Baskisch en Engels op www.17-s.info.

Duran vindt de roof een vorm burgerlijke ongehoorzaamheid, maar verbindt het ook met de eeuwenoude anarchistische traditie van bankonteigeningen. Durans actie heeft grootschalige aandacht gekregen en heeft van hem een soort antikapitalistische superheld gemaakt en een mediafiguur.

De politie heeft nog geen enkele aanklacht ontvangen van de betrokken en zegt dat de onteigening wordt onderzocht om te bepalen voor welke strafbare feiten Enric kan worden vervolgd.

Honderden andere mensen waren betrokken bij de publicatie en verspreiding van Crisi en talloze anonieme groepen hebben geld ontvangen uit de onteigeningen; het is onbekend of de politie zal proberen hen te vervolgen.

Dromen, Eisen en de Pragmatische Valkuil

23 juli 2008
Door Peter Gelderloos (vertaald uit het Engels)

Toen de buschauffeurs van Barcelona pickets organiseerden onder de rood-zwarte vlag, niet zeventig jaar geleden maar in de afgelopen maanden, was dat een reden tot opwinding en een kans om over de relevantie van radicaal syndicalisme in een postindustriële wereld te leren. Catalonië heeft een cultuur en een geschiedenis die het tot het een aannemelijke plek maken voor een belangrijke anarcho-syndicalistische vervoersstaking, anderzijds moeten we het ook weer niet zo romantiseren dat we veronderstellen dat het heel anders zou zijn van de rest van het hyper-consumentistische vervreemde Globale Noorden.

De CNT was een invloedrijke kracht in Catalonië in de jaren '30 met meer dan een miljoen leden en een hoofdrol in de oorlog tegen het fascisme. Tijdens de Franco-jaren speelde zij een belangrijke rol in het coördineren van het verzet vanuit ballingschap, niettemin had zij volgens velen een matigend, verstarrend effect ten gevolge van een conservatieve mentaliteit en hun legale status, wat door druk van de Franse overheid werd verergerd. Daarom deden de meeste anarchistische urbane guerrillero's, die gedurende deze decennia tegen Franco's politie vochten, dit buiten de CNT. Niettemin maakte het gewicht van haar nalatenschap de CNT een belangrijk verzamelpunt voor de verzetsbeweging toen de fascisten de staat cosmetisch in een constitutionele monarchie veranderden na Franco's dood (en de moord op zijn zelfgekozen opvolger door de Baskische groep ETA. Hoewel zij honderdduizenden op de been bracht in wat duidelijk een revolutie leek te worden, faalde die beweging, volgens sommigen belemmerd door het matigende effect van de logge CNT, volgens bijna iedereen als gevolg van een terroristische brandstichting die georganiseerd was door het leger en op de anarchisten werd geschoven en die plaatsvond op een zeer belangrijk moment in de mobilisaties.

De laatste tijd speelt de CNT een uiterst kleine rol in de sociale strijd, hoewel zij voor een deel van Spanje essentieel is voor het verspreiden van de herinnering aan sociale strijd. Onlangs werd zij ook betrokken bij belangrijke stakingen onder vervoersarbeiders in Madrid en arbeiders van de supermarktketen Mercadona in Catalonië. In 1979 verloor de CNT het grootste deel van haar leden aan een splitsing. Een meerderheid vormde de meer hervormingsgezinde, onuitgesproken anarcho-syndicalistische CGT. In tegenstelling tot de principes van de CNT betreffende zelforganisatie, keurde de CGT vakbondsverkiezingen goed, een juridische procedure die tot commissies van vertegenwoordigers van de belangrijkste vakbonden op een werkplaats leidt en staatssubsidies waarborgt.

Het is de moeite waard om uit te leggen hoe de CGT deze onverwachte bondgenoot vond en wie zij zijn: krakers en autonomen.

De CGT draagt nog de rood-zwarte vlag, maar zij is niet langer deel van de International Workers Association ten gevolge van de splitsing. Zij heeft echter wel invloed onder de buschauffeurs, en dit is waar ons verhaal begint.

Lange tijd eisten de buschauffeurs twee rustdagen per week. Zij kregen maar één dag, met slechts ongeveer eenmaal per maand een volledig weekend vrij. In de loop van de afgelopen jaren had de CGT verscheidene nieuwe voordelen voor de chauffeurs behaald, maar nooit de geliefde “dos dies de descans”, twee rustdagen. In november 2007 beslisten zij dat de tijd voor een staking was gekomen. De eerste stakingsdagen kwamen in december met inbegrip van de dagen rond Kerstmis en Nieuwjaarsdag. Maar de staking begon met meer dan enkel pickets. Mensen van een volledig verschillende sociale groep haakten eveneens in. Ook al werkten zij over het algemeen niet voor TMB, het busbedrijf, of elders, zij stonden toch vroeg in de ochtend op om bussen te saboteren die door stakingsbrekers werden bestuurd.

Het is de moeite waard om uit te leggen hoe de CGT deze onverwachte bondgenoot vond

Zij werden gesteund door de garantie dat arrestanten zouden worden verdedigd en alle gerechtelijke kosten en boetes zouden worden betaald uit de middelen van het stakingscomité.

en wie zij zijn: krakers en autonomen. In principe verzet de autonome beweging zich tegen werk. Haar leden kraken, hergebruiken afval, delen met elkaar, ze vermijden relaties die mensen degraderen tot handelswaar en de behoefte aan geld zoveel mogelijk. Een groot deel van de anarchisten in Barcelona is kraker, en een wijdverspreide anti-syndicalistische anti-werkkritiek plaatst veel van hen zelfs ver van de CNT, die meer nabij en geliefd is, for old times' sake, dan de CGT. Niettemin zijn er innige gevoelens van solidariteit in de beweging en een sterke verbondenheid tussen de verschillende vormen van strijd. Een belangrijke factor in deze verbondenheid is dat zij allen samenkomen in de sociale centra, meestal gekraakt, die de belangrijkste evenementenruimte bieden voor sociale bewegingen.

In één geval hielp CGT de krakers van Can Vies, een belangrijk sociaal centrum dat meer dan een decennium bezet is geweest, om hun rechtszaak tegen de eigenaar (toevallig TMB) te winnen. Dus toen het bekend werd dat veel stakende buschauffeurs sabotage tegen bussen die door stakingsbrekers werden bestuurd zouden kunnen waarderen (jammer genoeg kunnen we niet specifieker zijn hoe dit werd meegedeeld, of door wie, slechts dat er sprake was van weinig veronderstelling en grote betrouwbaarheid) gaven de krakers daar gevolg aan, met kracht. Zij werden gesteund door de garantie dat arrestanten zouden worden verdedigd en alle gerechtelijke kosten en boetes zouden worden betaald uit de middelen van het stakingscomité.

De CGT was overeengekomen om een minimale dienstverlening voor buurten zonder metro of tram tijdens de stakingsdagen toe te staan. Alle andere buslijnen waren doelwit. De pickets buiten de busremises werden snel ontruimd door de politie. De deelname aan de staking lag tussen 50-85% afhankelijk van de bron. Maar er was geen tekort aan stakingsbrek-

ers, zodat de ochtend dat de staking begon de bussen wel de straat op rolden, vertraagd maar niet stilgelegd. Toen begon er iets te gebeuren, nog vroeg in het spitsuur. De banden begonnen op mysterieuze wijze leeg te lopen (later werden de kraaienpoten gevonden die in de banden staken, stiekem op de weg gegooid bij de vorige bushalte). Gemaskerde of vermomde bandieten kwamen te voorschijn uit de menigte, braken een achteruitkijkspiegel of beschilderden de voorruit en verdwenen weer. In sommige buurten, in het bijzonder Sants, stroopten bendes straffeloos de straten af op zoek naar bussen om aan te houden, te saboteren of zelfs te enteren en ontruimen. In elk geval maakte de schade die aan de bus werd toegebracht hem onbruikbaar op grond van de voorschriften. Het beste deel was dat er slechts twee takelwagens in de stad geschikt waren om bussen terug naar de remise te brengen.

Op de eerste dag waren er veertig sabotages, tegen het eind van de staking in totaal rond de tachtig. Er staken ook andere creatieve tactieken de kop op. Stakers drukten tientallen duizenden valse buskaartjes, waarop de twee dagen rust werd geëist en verklaard dat de passagier geen vervoerprijs voor de bus zou betalen gedurende de staking. Deze kaartjes werden uitgedeeld bij bushaltes rond de stad en veel chauffeurs namen ze gretig aan. Het krachtige begin van de staking was belangrijk om de invloed van de buschauffeurs aan te tonen en hun bereidheid om buiten de burgerlijke parameters te vechten die dissidenten altijd benadelen. Maar de valse kaartjes boden een kalme, vriendschappelijke vorm van ontwrichting die een gemakkelijke solidariteit van een brede bevolkingsgroep aanmoedigde die niet bereid zou zijn om banden lek te steken. Er waren klachten over aanzienlijke vertragingen in het openbaar vervoer, waarop de buschauffeurs inspeelden met gratis vervoer en zo voorzagen in de behoeften van medeproletariërs, die de commerciële media van de stakers probeerden te vervreemden, terwijl ze toch nog de winsten van TMB schade toebrachten. En laten we niet vergeten dat tactisch gezien het aanmoedigen van massale onwettigheid geen kleine bijdrage tot een revolutionaire strijd is.

Op de eerste dag waren er veertig sabotages, tegen het eind van de staking in totaal rond de tachtig.

Natuurlijk was er een grote mediacampagne tegen de egoïstische stakers, met in elk artikel onelinerinterviews met Gewone Burgers die door en door walgden van het individualisme van de buschauffeurs dat hun een vertraging van een half uur had gekost. Een noodzakelijk deel van de staking was tegeninformatie. De buschauffeurs hielden praatjes in sociale centra door heel de stad en drukten duizenden kranten om de strijd te verklaren en hun redenen om te staken. Muren en wachthuisjes waren overal in de stad bespoten met graffiti of beplakt met posters die opriepen tot solidariteit met de staking.

Op een bepaalde manier verstrekken de vakbonden werkgevers nauwkeurige informatie over hoeveel hun werknemers nodig hebben om te blijven werken, niet met tevredenheid dan toch minstens met lijdzaamheid.

Hoewel de krakers en andere sympathisanten hun steentje bijdroegen, werd het meeste werk voor de staking en alle ondersteunende tactiek, zoals kranten drukken en valse buskaartjes drukken, door de buschauffeurs zelf gedaan. Het was grotendeels een basisstaking, die besluiten in Algemene Vergadering nam. De CGT steunde het en verschafte middelen en organisatorische vaardigheden, maar het was niet zozeer hun initiatief als wel het initiatief van de meerderheid van de – al dan niet georganiseerde – buschauffeurs. Er moet worden opgemerkt dat de andere grote vakbonden, de UGT en de CCOO, de staking niet steunden.

Na nog enkele periodieke stakingsdagen kondigde de Algemene Vergadering van arbeiders

een staking voor onbepaalde tijd aan, te beginnen midden april. Zij hadden reeds hun capaciteit aangetoond om onderdrukking te verdragen, steun te mobiliseren, zelfs stand te houden in de propagandaoorlog, financiële verliezen aan TMB toe te brengen en het stadsvervoer te vertragen of te verlammen. Bijna onmiddellijk na het begin van de staking voor onbepaalde tijd bood TMB aan om te onderhandelen, en in een Algemene Vergadering op 15 april die meer dan duizend stakers samenbracht, stemden de chauffeurs er voor het aanbod goed te keuren en de overwinning te verklaren. De aangeboden overeenkomsten, die in komende besprekingen zullen worden voltooid, omvatten 26 extra dagen verlof per jaar en meer rusttijd op elke werkdag. De 26 dagen zijn niet het volledige aantal dat aanvankelijk door de buschauffeurs werd geëist, maar zij geven de buschauffeurs wel de mogelijkheid om de meeste weken van het jaar van een tweedaags weekend te genieten. Hiervoor hoeven zij geen loon op te geven, noch verliezen zij om het even welke eerder behaalde voordelen. Ook zullen de strafprocedures door het bedrijf worden gestaakt tegen alle 54 arbeiders die waren gesanctioneerd voor participatie in de staking (dit was een hoofdeis).

Voor het bereiken van doelstellingen op korte termijn, het ontwikkelen van een dynamische tactiek en het versterken van solidaire verhoudingen was de staking een succes. Wat biedt het de strijd op lange termijn tegen het kapitalisme? Gedurende decennia is er, met goede reden, kritiek op de conservatieve invloed van vakbonden geweest, hun rol in het bemiddelen in conflicten met het kapitaal, of in het slechtste geval, het voordeel trekken uit deze conflicten: het verkopen van de gehoorzaamheid van arbeiders om de toegangsprijs voor de club van de politieke elite te betalen. Op een bepaalde manier verstrekken de vakbonden werkgevers nauwkeurige informatie over hoeveel hun werknemers nodig hebben om te blijven werken, niet met tevredenheid dan toch minstens met lijdzaamheid. Jullie willen twee rustdagen elke week? Wat zeg je van drie weekends per maand? Afgesproken. De winsten blijven binnenstromen, lichtjes verminderd, maar de arbeiders blijven de volgende jaren aan het werk, waarin nieuwe manieren zullen worden bedacht om meer geld uit hen en de klanten te knijpen.

Waarom de revolutie vermommen als een bescheiden vraag en gewaagde dromen vermijden als een politiek incorrecte plaag

Een eerbiedig commentaar op de syndicalistische strategie verscheen op de voorpagina van Barcelona's anarchistische krant, Antisistema. Het artikel, in nummer 13 van april 2008, roept op tot voortdurende solidariteit met de staking, maar wijst ook op een aantal discrepanties tussen het kortermijndoel van betere arbeidsvoorwaarden en het langetermijndoel van revolutie. "Het is niet een kwestie van hervorming of de revolutie, het interessante is de sociale strijd te verdiepen, solidariteit uit te breiden, bewustzijn te creëren..." En terwijl, zoals opgemerkt, de staking de solidariteit uitbreidde, schijnt het, en de auteurs van het commentaar gaan hiermee akkoord, dat het ten koste ging van het bewustzijn creëren. Het afschaffen van kapitalisme door arbeidsstrijd vereist, naast andere activiteiten, toenemend klassenconflict en stap voor stap macht verwerven voor de arbeiders door kleine overwinningen die op de werkplek worden geboekt. Maar de gebruikelijke benadering voor een vakbond, en in dit geval een anarcho-syndicalistische vakbond, is niet anders, is om de massa's aan te spreken door de huidige eisen direct redelijk te laten lijken. Deze buschauffeurs zijn geen gekke radi-

calen. Ze zijn gewoon zoals jij en ik. Alles wat zij willen is twee dagen vrij. Dus een minimumdoel – de volgende stap in een lange strijd – wordt voorgesteld als een maximumdoel om de Gewone Burger niet te shockeren.

In plaats van bewustzijn te bouwen, belemmert deze benadering bewustzijn. De tientallen duizenden kranten en andere propaganda die overal in de stad worden uitgedeeld om steun voor de stakers te winnen benutten de kans niet om zelfs maar een concrete sociale transformatie te laten doorschemeren – dat de arbeiders uiteindelijk het busbedrijf overnemen bijvoorbeeld. Voor antikapitalisten is het bestrijden van de vervreemding door de Gewone Burger aan te spreken bijzonder problematisch aangezien de Gewone Burger een concept van de massamedia is, niet alleen een kapitalistisch product maar een producent en consument geschikt voor het leven in de kapitalistische maatschappij. Zij is de persoon die in de kranten wordt geciteerd klagend over hoe die egoïstische stakers haar te laat op haar werk deden komen. Zij wil haar werkplek niet overnemen omdat dat een last zou zijn. Zij wil voor een goed salaris werken, gaan winkelen en televisie kijken.

De pragmatische benadering is hopeloos onrealistisch.

Waarom de revolutie vermommen als een bescheiden vraag en gewaagde dromen vermijden als een politiek incorrecte plaag, als mensen zo duidelijk dromen willen dat zij hen van Hollywood kopen? Met toenemende voedselprijzen, woningnood, de verminderende waarde van salarissen zijn er altijd meer prangende onrechtvaardigheden om tegen te protesteren en om tegen te staken, zonder dat arbeiderszelfbestuur ooit dichterbij komt. De pragmatische benadering is hopeloos onrealistisch.

Arbeidsstrijd zal doorgaan, hoewel er een steeds minder zichtbare plaats voor is in de informatie- en diensteneconomieën. Stakingen, zoals georganiseerd door de buschauffeurs van Barcelona, dringen het gemeenschappelijk bewustzijn binnen, overwinnen isolatie en grijpen het centrum van de aandacht meer dan veel andere conflicten. Het is onwaarschijnlijk dat arbeidersorganisaties een proactieve rol in het afschaffen van kapitalisme zullen spelen, maar ondertussen kunnen deze conflicten solidariteit uitbreiden, militantisme en een sterke diversiteit van tactiek ontwikkelen en sociale strijd aan het licht brengen. Wat ontbreekt is het vermogen om onze fundamentele kritiek op het systeem te verspreiden en onze dromen voor een nieuwe wereld. Door dit te doen zouden we ons van onze vermomming als niet-bedreigende, fantasieloze Gewone Burgers kunnen ontdoen en dat kan een onverstandige zet lijken binnen een uitgestippelde strategie. Maar koste wat kost verbeteren van voorwaarden op korte termijn is volkomen verschillend van vechten om ons leven te verbeteren op het pad naar een wereld zonder kapitalisme, waarin mensen en gemeenschappen hun eigen leven organiseren, vrij van bazen en politici. We kunnen vanaf hier zien dat de korte weg ons daar niet brengt.

Over een discussie die nog nauwelijks is begonnen...

In DA nr. 18 was de brief geplaatst waarmee het collectief achter de anarchistische krant De Nar de oprichting van de Federatie voor Nederlandssprekende Anarchisten (FNA) afwees. Met de onderstaande brief beantwoordt de FNA de kritiek van De Nar en geeft zij aan de handdoek zeker nog niet in de ring te gooien.

Beste kameraden,

Het betreurt ons, initiatiefnemers tot de oprichting van een Federatie voor Nederlandssprekende Anarchisten (FNA), ten zeerste, dat onze uitnodiging voor een eerste verkennende bijeenkomst tot zo veel misverstanden heeft geleid.

Dat er weinig tijd voor discussie was ingeruimd, betekent nog niet dat er niet meer over het nut van een FNA gediscussieerd zal worden.

We hebben er echter voor gekozen om vooral onze buitenlandse gasten over hun ervaringen met de Engelse federatie te laten vertellen; daarvoor waren zij tenslotte uit Engeland overgekomen. De bijeenkomst was een open vergadering voor mensen die geïnteresseerd zijn in het anarchistische federalisme en die iets zien in een hechtere organisatie van Nederlandse (en Vlaamse!) anarchisten.

Wanneer wij het over een federatie hebben, denken wij overigens niet meteen aan een permanente organisatie en zeker niet aan een overkoepelende organisatie. Van een keurslijf van basisprincipes kan dan ook geen sprake zijn! Bij federalisme denken wij aan een manier van organiseren, van onderop, vetrekkend vanuit het individu. Het gaat dan ook niet om het aansluiten bij een organisatie, want dan zou de organisatie inderdaad alleen maar bestaan omwille van de organisatie, maar om het aaneensluiten tot een hechter netwerk van anarchistische groepen en individuen. En voor het onderhouden van dergelijke banden, is een overlegorgaan nu eenmaal handig of zelfs noodzakelijk. Een federatie kan echter niet zonder gefedereerden, anders wordt een dergelijke vereniging inderdaad een organisatie omwille van de organisatie.

Wij zijn van mening dat een duurzame organisatiestructuur van enorm belang kan zijn voor de continuïteit en de ontwikkeling van de anarchistische theorie en praktijk. Door individuen en groepen met elkaar in contact te brengen, van alle leeftijden en uit alle delen van het land, kunnen we kennis en ervaring met elkaar delen en elkaar steunen en stimuleren. Als federatie zijn we bovendien in staat om onze gezamenlijke strijd beter te voeren. Het federalisme is echter meer dan een organisatiemiddel om de huidige samenleving te bestrijden. Het is tevens een organisatiemodel voor de samenleving van morgen.

Alle historische en persoonlijke ervaringen ten spijt – welke die ook moge zijn – wij zien nog steeds de noodzaak van een anarchistische federatie en zijn gemotiveerd genoeg om dit initiatief uit te werken.

Met kameraadschappelijke groeten,

Financiele steun voor heruitgave boek over Uruguyaans anarchisme.

Op 27 september organiseerde de Anarchistische Groep Amsterdam (AGA) een benefietavond ten bate van de Federación Anarquista del Uruguay (FAU). Bij uitgeverij Editorial Recortes verschijnt een vierdelige geschiedenis over het anarchisme in Uruguay. Deel II (over de periode 1900-1930), Deel III (1930-1955) en Deel IV (over de geschiedenis van de FAU) zijn al verschenen en aan het eerste deel wordt nog gewerkt. Het vierde deel is inmiddels uitverkocht en de FAU vraagt nu steun voor de herdruk hiervan.

Waarom is het belangrijk dat er een herdruk komt van het vierde deel?
En waarom werd dit deel als eerste gepubliceerd?

In het vierde deel (Acción Directa Anarquista. Una Historia de la FAU), geschreven door Juan Carlos Mechoso, wordt verteld over de oprichting van de FAU, de ontwikkeling en de acties van de libertaire beweging van midden jaren '50 tot de staatsgreep in juni 1973. Er was meteen veel vraag naar het boek, waardoor het nu is uitverkocht. Een deel van de opbrengst werd gebruikt voor de uitgave van het tweede en het derde deel. Veel exemplaren gingen ook naar de compañeros die de geschiedenis zelf hebben meegemaakt. Velen van hen werden zwaar gemarteld en hebben meer dan tien jaar onder erbarmelijke omstandigheden in gevangenissen of concentratiekampen gezeten en werden daardoor vaak niet oud. Alleen

daarom al verdienen zij een boek over de geschiedenis die ze zelf hebben geschreven.

Bovendien zijn de meeste boeken over de sociale strijd in Uruguay geschreven door mensen van de MLN-T (Tupamaros), de Communistische Partij en de Socialistische Partij of mensen uit rechtse kringen. Het is bekend dat de Tupamaros en de anarchistische groepen gezamenlijke acties hebben uitgevoerd, maar geen van deze uitgaven gaat in op al die duizenden libertairen die vochten tegen de dictatuur van de rijken, voor en na de staatsgreep van 1973. Het is daarom van groot belang dat er een herdruk komt van de geschiedenis van de FAU.

Aan alle groepen en individuen die sympathiseren met de FAU vragen wij nu een financiële bijdrage om herdruk van dit boek mogelijk te maken. Alvast bedankt voor jullie steun!

Na afloop van de militaire dictatuur in Uruguay, maart 1985, werd vervolging ingesteld tegen de mensen die verantwoordelijk waren voor de gruweldaden van de dictatuur. Ook militairen werden gedagvaard. Om het parlement te dwingen een Straffeloosheidswet aan te nemen om militairen onschendbaar te maken, dreigden de generaals met een staatsgreep: “Als jullie onze jongens voor de rechter willen hebben, kom ze maar halen, de dagvaardingen liggen in de brandkast”. Deze wet werd vlak voor het kerstreces van 1986 aangenomen. Het was dus niet meer mogelijk de militairen die verantwoordelijk waren voor de martelingen, moorden en verdwijningen te vervolgen.

Het volk riep echter om een referendum tegen deze wet. Reeds in 1989 waren hiervoor voldoende handtekeningen opgehaald en vond op 16 april een referendum plaats. Het pijnlijke is echter dat de mensen zo kort na de dictatuur nog zo bang waren voor een terugkeer ervan dat ze de wet bekrachtigd hebben.

Nu, 19 jaar na dato is de situatie heel anders. Mensen zijn minder bang en willen de beulen de cel in hebben. Door mazen in de wet zijn een paar zijn al veroordeeld en gevangen gezet en er is niks gebeurd. De oude generaals en beulen schreeuwen wel maar verder is hun rol uitgespeeld en veel van de jonge militairen willen (nog n)iets te
maken hebben met hun voorhangers.
Verschillende organisaties, waaronder de FAU en diverse vakbonden hebben een campagne opgestart die ijvert voor een referendum waarin de bevolking zich kan uitspreken over de afschaffing van deze wet en om daarmee vervolging mogelijk te maken.

Geld voor de heruitgave kan worden overgemaakt op onze rekening 9520938 t.n.v. Anarchistische Groep Amsterdam te Amsterdam, o.v.v. heruitgave Historia de la FAU.

Anarchistische Groep Amsterdam

Anarchistische Groep Amsterdam AGA

De AGA is een groep mensen die samenwerken voor het creÎren van oplossingen en alternatieven voor de problemen die zij tegenkomen op het werk, op school of ergens anders in de maatschappij. Uitgangspunt hierbij is het anarchisme. De AGA strijdt voor zelfbestuur en een wereld zonder uitbuiting of onderdrukking waarin geproduceerd wordt naar behoefte en niet voor winst.

Organisatie

De AGA is een collectief zonder hiÎrarchie. In de tweewekelijkse bijeenkomst worden alle zaken besproken waarmee de groep zich bezighoudt. Dit betreft het maken van actieplannen in geval van problemen op het werk, maar ook het organiseren van bijeenkomsten en het maken en verspreiden van propagandamateriaal. Alle besluiten moeten worden genomen in deze bijeenkomst, waarbij wordt gestreefd naar consensus. Besluiten die buiten deze bijeenkomst van leden worden genomen moeten eerst worden besproken en goedgekeurd. Dit kan het geval zijn wanneer AGA samenwerkt met andere groepen in federatief verband.

De AGA onderhoudt contacten met vergelijkbare basisgroepen in andere plaatsen en werkt regelmatig samen met verschillende antiautoritaire organisaties. De AGA is aangesloten bij de Vrije Bond (http://www.buitendeorde.nl).

Directe actie

De middelen die de AGA aanwendt zijn diverse vormen van directe actie en informatie. De nadruk ligt op zelforganisatie en er is dus geen tussenkomst van vertegenwoordigers, of bemiddelaars. Alle actie wordt direct door de leden zelf ondernomen. Daarom is directe actie gebaseerd op solidariteit en wederzijdse hulp. Voorbeelden van actiethema's zijn (geÔllegaliseerde) arbeid, kraken/wonen, mensen zonder papieren, antirepressie, antidetentie.

In de afgelopen jaren zijn enkele werkgevers in de horeca met acties bewogen om achterstallig loon te betalen. Huurders en krakers zijn bijgestaan in hun conflicten met huisbaas of gemeente, die de bewoners uit het huis wilde hebben om speculatieve redenen. De AGA heeft meegewerkt aan initiatieven van mensen zonder papieren en heeft solidariteitsacties

Georganiseerd

Individuele vrijheden en collectieve verworvenheden worden door de overheid aangetast en de repressieve maatregelen nemen toe. Ook worden steeds meer en langere gevangenisstraffen opgelegd. Het gevangenissysteem is een destructieve uitwas van de staat. Er wordt daarom alles aan gedaan om deze pijler van het regime aan te tasten.

Informatie

Om mensen te informeren over de acties en ideeÎn van de AGA en anderen, wordt onregelmatig het gratis blad Directe Actie uitgegeven in samenwerking met Anarchist Black Cross (ABC) Amsterdam, een solidariteitsgroep voor (anarchistische en links-radicale) gevangenen. De Directe Actie is op meerdere plaatsen in Nederland te krijgen of in te zien.

De AGA houdt spreekuur en anarchistische bibliotheek in Infokafee Bollox, 1e Schinkelstraat 14-16, iedere zaterdag van 14 uur tot 18 uur (tel.: 020 6790712). Bij de anarchistische bibliotheek kunnen tegen een kleine borg boeken worden geleend. Ook ligt er een grote hoeveelheid onafhankelijke informatie ter inzage in de vorm van tijdschriften.

Andere toegepaste vormen van propaganda zijn pamfletten, stickers, info- en discussiebijeenkomsten. Verdere informatie over de AGA is te vinden op:
http://agamsterdam.wordpress.com/.
Het postadres van de AGA is postbus 16521, 1001 RA Amsterdam of
agamsterdam@yahoo.com.